

Z čoho sa raduješ?

(ako podklad pre kázeň vzaté myšlienky z kázne br. farára Daniela Gdovina, použité s jeho súhlasom)

Lukáš 10, 17 – 20: ¹⁷Potom sa vrátili tí sedemdesiati a s radosťou hovorili: Pane, aj démoni sa nám poddávajú v Tvojom mene. ¹⁸Povedal im: Videl som satana ako blesk padat' z neba. ¹⁹Ajhl'a, dal som vám moc šliapať po hadoch a po škorpiónoch, aj moc nad všetkou silou nepriateľa; a nič na svete vám neuškodí. ²⁰Ale nie z toho sa radujte, že sa vám duchovia poddávajú; radujte sa radšej, že vaše mená sú zapísané v nebesiach.

Stretli ste sa už niekde so spoločenstvami ľudí, kde sa vedúci snažia pred svojimi poslucháčmi dokázať svoju silnú vieru? V niekoľkých videách sa mi podarilo vidieť, ako v určitých extrémnych, okrajových cirkevných skupinách dokazovali svoju vieru v tanci – s jedovatými hadmi! Však – podľa Mk 16,18 kresťania môžu brať aj hady do rúk ... aj smrtonosné niečo môžu vypiť .. i keď o takej veľkej (!) viere som už nepočul, že by niekto pil priamo jed.

Pochopiteľne, hady a škorpióny sú tu myslené v prenesenom a symbolickom zmysle ako znaky démonických síl, ktoré Pán Ježiš už vidí porazené. Nie je to o hadoch. Ide o zlo. A toto zlo je reprezentované rôznymi bytosťami: hadmi a škorpiónmi, démonmi a hlavne samotným Satanom.

Desiata kapitola Lukášovho evanjelia sa odohráva blízko konca Ježišovej pozemskej služby. Pán Ježiš má čas na poslednú kazateľskú činnosť predtým, ako sa vydá na svoju poslednú cestu do Jeruzalema a na kríž. A aby pripravil mestá a dediny na jeho príchod, vysielal 70-tich učeníkov. Poslal ich so svojím požehnaním a s niekoľkými jednoduchými pokynmi: „A uzdravujte chorých, ktorí sú v ňom [v mestách, do ktorých vchádzate] a povedzte im: „Priblížilo sa k vám kráľovstvo Božie.“ Lk 10,9 Pán Ježiš im dal aj uistenie: *Kto vás počúva, mňa počúva; a kto vami pohŕda, pohŕda Tým, kto ma poslal.* Nič viac o dobrodružstvách 70 učeníkov na cestách nepočujeme, nevieme. Nevieme, či boli vítaní alebo odmietnutí, či sa ľudia radovali alebo odmietli posolstvo evanjelia, ktoré hlásali.

Ale jednu vec vieme, vrátili sa s radosťou a ako dôvod svojej radosti uviedli: „Pane, aj démoni sa nám poddávajú v Tvojom mene.“ Ako odpoveď im Pán Ježiš a povedal: *Videl som satana ako blesk padat' z neba. Ajhl'a, dal som vám moc šliapať po hadoch a po škorpiónoch, aj moc nad všetkou silou nepriateľa; a nič na svete vám neuškodí.*

V tých dvoch veršoch je veľa zaujímavých detailov.. Pán Ježiš svedčí o pravde, ktorú uznáva - čoraz menej ľudí: Satan je skutočný a skutočne nebezpečný. Je to anjel, ktorý spadol z neba, keď sa vzbúril proti Bohu. Pokračuje v tejto vzbure, keď sa snaží zničiť čo najviac ľudí tým, že ich odvedie od Ježiša, keď spôsobí, že človek zabudne vzdávať Pánu Bohu česť a slávu, keď spôsobí, že namiesto rozpomnutia sa na Neho zostaneme len pri spomienke na dávnu minulosť.

Je tu pre nás určité napomenutie: Možno sa práve zaoberáme všelijakými svojimi osobnými, alebo aj verejnými problémami, nikdy nezabúdajme, že existuje niečo, alebo skôr Niekto, o koho by sme sa mali viac zaujímať. Pripomínať si Jeho slávne diela pre našu spásu. Rozpomínať sa, ako Boh vstúpil do môjho života. Ako a čím mňa povolal, aby som niesol Jeho evanjelium do okolia...

Pán Ježiš sa raduje so svojimi učeníkmi z úžasných výsledkov ich práce v Jeho mene. Ak by sme čítali medzi riadkami, môžeme dokonca vidieť úsmev na Ježišovej tvári typu – „**čo si si myslel, že sa stane, keď som ťa poslal do sveta so svojím slovom a silou?**“ Ale jedným dychom Ježiš od nich chce, aby ustúpili a premýšľali o skutočnom zdroji svojej radosti – je to kvôli tomu, čo urobili, kvôli práci, ktorú vykonali v Božom kráľovstve, alebo je tam niečo viac, niečo väčšie? „**Ale nie z toho sa radujte, že sa vám duchovia poddávajú; radujte sa radšej, že vaše mená sú zapísané v nebesiach.**“ Inými slovami, Pán Ježiš im pripomína, že nemôžu stratiť zo zreteľa väčší cieľ.

Prečo? Prečo Pán Ježiš akoby studenou sprchou odpovedal na ich vernú prácu a ich výslednú radosť? Pretože **vonkajšia aktivita a úspech nezaručujú spásu.** V Evanjeliu podľa Matúša v 7 kapitole Pán Ježiš odhaľuje, že Posledný deň mnohí z tých, ktorí sa zdalo, že konajú Božie dielo, ktorí sa zdali úspešní, dokonca ani tí, ktorí vyhánali démonov, nenájdu miesto v nebi: „**Mnohí mi povedia v onen deň: Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene, či sme**

nevyháňali démonov v Tvojom mene a či sme nerobili mnohé divy v Tvojom mene? A vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíd'te odo mňa, páchatelia neprávosti!“ (Mt 7, 22-23).

Toto by mal byť budiček aj pre nás. Kde nachádzaš brat, sestra, svoju radosť? Čo ti dáva útechu a dôveru, aby si sa postavil pred Boha dnes aj v Súdny deň? Povieme Pánu Bohu o všetkej našej oddanej službe v Jeho mene a pre jeho cirkev? Predložíme potvrdenie o našich ponukách, aby sme získali prístup? Privíta nás Pán Boh do svojho nebeského domova, ak mu ukážeme, akí láskaví, trpezliví a verní sme boli ako deti, študenti, rodičia, bratia a sestry, zamestnávateľia a zamestnanci? Ak je to miesto, kde nachádzame svoju radosť, ak je to to, v čo veríme, že vstúpime do Božieho kráľovstva – Ježiš varuje, že budeme v šoku: „**Nikdy som vás nepoznal; odíd'te odo mňa, páchatelia neprávosti!**“ Prečo? Prečo Pán Ježiš varuje, že mnohí, ktorí pracovali a kázali v jeho mene, pôjdu do pekla? Pretože okrem Kristovho ospravedlňujúceho a posväcujúceho diela „**je všetka naša spravodlivosť ako poškvrnené rúcho.**“ (Iz 64, 5)

Všetko, čo robíme, dokonca aj dobré veci, je poškvrnené hriechom. Ak sme k sebe úprimní, vieme to, však? Koľko z toho, čo robíme, je poháňané túžbou, aby sme si všimli seba, aby sme boli chválení alebo krmili našu hriešnu pýchu? Koľko z našej služby druhým nie je motivované nesebeckou láskou, ale očakávaním, že naša láskavosť bude opätovaná? Príliš často aj dobré veci, ktoré robíme, robíme s nechuťou a bez radosti..... Skutočná otázka nakoniec znie: koľko z našich dobrých skutkov spĺňa Boží štandard dokonalosti? Ak nachádzaš svoju radosť a dôveru vo veciach, ktoré robíš, hľadáš na nesprávnom mieste, pretože nič z toho, čo robíme, nemôže dosiahnuť jedínú vec, ktorú potrebujeme predovšetkým – zapísať naše mená do knihy života v nebi. Takže Pán Ježiš presmeruje naše zameranie, preč od našej práce na jeho. Hovorí: „**radujte sa radšej, že vaše mená sú zapísané v nebesiach.**“

Tu máme nájsť svoju pravú radosť a dôveru – že **Ježišovo životné poslanie bolo našou spásou**. Toto nie je niečo, čo robíme my. (Poznámka: pasívne sloveso, doslova: *boli napísané*.) Toto nie je niečo, čo hľadáte alebo sa pre to rozhodujete. Toto je niečo, čo Pán Boh robí pre nás. Pán Boh napísal naše mená v nebi pomocou kríža ako svojho pera a krvi svojho Syna ako atramentu. To je to, čo Pán Ježiš na svojej ceste chce dosiahnuť, keď sa jeho pozemská služba blíži ku koncu. Dovolí, aby Jeho meno bolo napísané tam, kde patrilo naše: na pamätnú dosku pribitú na kríži. Pán Ježiš pod tou tabuľou prijme rozsudok o vine a treste, ktorý mal byť náš. Na tom osamelom vrchu za Jeruzalemom meno Ježiša Krista, dokonalého, bezhriešneho Božieho Syna, je prekliate do hlbín pekla, aby to naše mohlo byť zapísané v nebi.

Ako si môžeme byť istí, že Pán Boh pozná naše mená? Môžete si byť istí, pretože sám Boh nás povolal menom, keď sme boli pokrstení. Prostredníctvom svojho povolaného služobníka nás trojjediný Pán Boh povolal menom a vložil na nás svoje meno - kresťan. Možno si na to nepamätáme – ale Pán Boh na to nikdy nezabudne. Napísal tvoje meno do svojej knihy a keď sa Kristus vráti, použije ho, aby ťa vzkriesil z mŕtvych.

Znamená to, že by sme už nemali chcieť slúžiť Bohu a pracovať v jeho kráľovstve, že toto je to najdôležitejšie a stačí to? Nie. **Pán Boh chce, aby jeho deti slúžili ako jeho učeníci aj v tomto svete**. Pán Ježiš chce, aby ľudia, ktorých vykúpil svojou krvou, podporovali jeho cirkev svojím časom, talentami a pokladmi. A predovšetkým Pána Boha teší, keď jeho deti verne plnia svoje individuálne povolania – nech už je to čokoľvek. Keď budeme dnes odchádzať zo služieb Božích, aby sme sa vrátili do práce vo svojom malom kútiku Kristovho kráľovstva, chváľte Boha, že nám dal schopnosť a príležitosti slúžiť. Nájdime radosť z práce v Božom kráľovstve – a vedzme, že Pán Ježiš sa raduje s nami.

Ale nestráčajme zo zreteľa to hlavné - že naše miesto v Kristovej cirkvi nie je založené na tom, čo pre neho robíme. Ak dokážeme veľa, nenechajme si to stúpnuť do hlavy. Ak toho veľa nedokážeme, nemajme pocit, že sme v Božích očiach nemilovaní alebo bezcenní. Pretože hlavná vec nie je o tom, koľko robíme pre Boha. Hlavnou vecou je vždy to, čo Boh pre nás urobil v Kristovi – a zakaždým, keď si spomenieme na svoj krst, zakaždým, keď počujeme a čítame evanjelium, zakaždým, keď prijmeme telo a krv nášho Pána a Spasiteľa – pochopme, aký je ten dar.

Dnes má pre nás Pán Ježiš výzvu: „**Nepýtaj sa, čo môžeš urobiť pre Boha. Pýtaj sa, čo Boh pre teba urobil.**“ To je viera, nie skutky. To je to hlavné, radovať sa. Áno, radujeme sa, že Pán

Boh žehná prácu, ktorú nám dal vykonať vo svojom kráľovstve. Ale naša skutočná radosť – jediná, nenahraditeľná, nemenná, večná radosť, ktorú máme, je táto: **Radujte sa radšej, že vaše mená sú zapísané v nebesiach.**“ Amen.

2. pôstna _16.3.2025

1. Služby Božie:

O týždeň v nedeľu SB na všetkých miestach.

Ofera dnes aj o týždeň pre cirkevný zbor.

Pôstne večierne tento týždeň, žiaľ, nebudú, budeme odcestovaní a nevieme to dať na iný deň. Ďakujeme za pochopenie.

2. Besiedka: Boliarov - v piatok o 17.00, Rankovce - v nedeľu o 9.30 h.

3. Mládež s dorastom – v sobotu o 18.00 na fare

4. konfirmačná príprava v sobotu o 17.00 hod.

5. Spevokol – po dohode so s. dirigentkou

Seniori – pozvánka na pôstne stretnutie v Herľanoch 30.3. o 15.00. Treba sa však prihlásiť u nás – do stredy 26.3.

Seniorátny konvent - 22.3.2025 o 10.00, Vyšná Kamenica, s inštaláciou nového seniora a seniorátneho dozorca

Brigáda - presunutá na 29.3.2025